

Julia Hassan Elkhatibs tale fra arrangementet Røst og Mino Ung tager ordet på Glyptoteket

Taler

Julia Hassan Elkhatib
Studerende

Dato

14. november 2024

Sted

Glyptoteket, København

1 “Ana fa’ruurah enu ana bahki arabi u ahleh beahku arabi.” Det er en sætning på arabisk, og på dansk betyder det: “Jeg er stolt over, at jeg snakker arabisk, og at mine forældre snakker arabisk.” Jeg kan huske, da jeg gik i folkeskolens mindre klasser på Skovlunde Skole, hvordan jeg som den eneste blev taget ud af klassen for at få undervisning i dansk som andetsprog. Der kom altid en lærer ind og pegede på mig, og alle i klassen vidste hvorfor – jeg havde et mindre ordforråd end de andre og blev betragtet som tosproget.

Jeg husker, hvor flovt det var at rejse sig op midt i undervisningen, som den eneste, og gå ud, mens de andre blev siddende. Jeg kan stadig mærke følelsen af at være anderledes. Jeg var anderledes. Og jeg var flov over at være anderledes. Jeg husker, at jeg skammede mig over at være vokset op i et hjem, hvor der blev talt to sprog, for det blev set som en ulempe – ikke en fordel. Jeg var flov over, at mine forældres modersmål var arabisk, og jeg skammede mig, at de snakkede arabisk, når der var etniske danskere til stede. For eksempel, når vi var ude og handle ind.

Jeg følte, at folk kiggede skævt. Mine forældre kunne jo sagtens tale dansk. Så derfor valgte jeg at distancere mig fra mit arabiske sprog – jeg ville ikke have noget med det at gøre. Jeg ville ikke være anderledes. Da jeg var yngre, kaldte jeg min mama for “mor” og min baba for “far”, når vi var til klassearrangementer, selvom det ikke lød rigtigt i mine ører.

I mange år har jeg følt skam over mine arabiske rødder. Men for cirka fire år siden skete der noget. Jeg var ude at gå en tur i Harrestrup Ådal, som er et stort naturområde i Skovlunde. Jeg gik med mine høretelefoner og hørte musik. Jeg shuffede på Spotify, og tilfældigvis kom der en arabisk sang på. Det fik mig til at tænke tilbage. Til dengang, vi var i Palæstina, og min Baba satte Fairuz og

30 Oum Khaltoum på radioen, mens vi kørte rundt i bjergene og var omgivet af naturen. Til dengang, min mama dansede i køkkenet til arabisk festmusik, mens hun lavede maqlube, som er min livret.

Til min 10-års fødselsdag i Libanon, da vi var på et tag i flygtningelejren Burj
35 Barajneh, en fugtig sommernat hvor der blev sunget fødselsdagssang på arabisk: “sanahelwa jagamin.”. Jeg begyndte at huske alle de gode minder, hvor arabisk fyldte rummet. Minder, jeg aldrig ville have været foruden.

Jeg vil ikke være flov længere. Jeg kan ikke længere skubbe noget væk, som altid
40 har været en del af mig. Selvom jeg ikke er den bedste til arabisk, har jeg lovet mig selv at blive ved med at praktisere det og holde fast i det, for det er en del af mig . Når mine forældre snakker dansk til mig, siger jeg til dem: “ahku arabi mai,” som på dansk betyder ”snak arabisk med mig.” Jeg vil gerne ha’ , at de skal snakke arabisk til mig, så jeg kan blive bedre til det.

45 Så mit råd til jer er: hvis du taler et andet sprog end dansk, så vær’ stolt af det. Hold fast i det, uanset om du kun kan sige “yallah yallah”, som på dansk betyder “kom så” eller meget mere. At kunne to sprog er en styrke og en gave, som altid vil være en del af dig og din historie Jeg er ikke flov længere. “Shukran kteer la
50 intibaahikum” - ‘tak for jeres opmærksomhed.’

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

55 Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

Relateret

60 Huda Nehad Al-Bazys tale fra arrangementet Røst og Mino Ung tager ordet på Glyptoteket 14. november 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/julia-hassan-elkhatibs-tale-fra-arrangementet-rost-og-mino-ung-tager-ordet-pa-glyptoteket>

65